

AKTUELT THOMAS KORSGAARD

Læs Thomas Korsgaards eneste interview om den ny roman "Mente I det?"

Af Søren Anker Madsen

Thomas Korsgaard er tilbage med den korte roman "Mente I det" om et overfald på en ung homoseksuel mand i nattelivet. Og om de psykiske følger i tiden efter. Egentlig var han i gang med at skrive en anden bog færdig, men et stof trængte sig på og en anden bog skød frem.

I efteråret 2022 er Thomas Korsgaard i gang med en novellesamling, som udkommer i 2024. En af novellerne skulle handle om relationen mellem en far og hans søn, som faren er skuffet over og kalder "noget sart".

”De er på indkøb sammen, hvor drengen får lov at vælge et stykke legetøj og griber ud efter en lille ponybamse, men det viser sig, at bamsen er en hårelastik. Det gør ham ikke noget, men faren synes, det er ekstremt skamfuldt og forsøger at overtale sønnen til at købe en legetøjstraktor i stedet. Drengen bliver ked af det. Det var det billede, som min novelle startede med. Det skulle være en tekst om maskulinitet og de forventninger, man ofte bliver mødt med som ung dreng og mand, som er så herskende, at det stadig er en nyhed, når Tobias Rahim synger om mænd, der græder.”

Men novellen blev aldrig skrevet færdig.

”Skriveprocessen ledte mig hele tiden videre til nye billeder og scener. Til sidst var vi sammen med sønnen som voksen i en europæisk storby i timerne efter et overfald. Sønnen er efterladt alene på en husbåd i en storby efter at være blevet lokket i en fælde og tævet på grund af sin seksualitet, måske lidt inspireret af, hvordan sådan et samfund som det russiske har behandlet deres LGBT+ personer gennem årene. Han ligger der på båden, men der er ingen til at trøste ham eller hjælpe ham, for hans far er jo lige så homofobisk som overfaldsmændene.

Teksten var uhyre vigtig for mig, men jeg indså, at jeg havde fået fat i et stof, som var meget større, end der kunne komme med i en novelle. Det føltes, som om bunden var gået ud af teksten. Jeg kunne ikke forløse den. Det er en del af mit arbejde at skrive ting, som aldrig nogensinde bliver til noget, forsøge og eksperimentere og mislykkes på papiret, det sker hele tiden. Men stoffet her blev ved med at trænge sig på i mit hoved og gøre mig i dårligt humør. Den handlede om homofobi og angst, og det emne følte jeg en voldsom indre nødvendighed for at forsøge at udtrykke mig om. En angst der bliver så stor, at man ikke tør forlade sit hjem, ” fortæller Thomas Korsgaard.

Begyndte helt forfra

”Efterhånden stod det så meget i vejen at jeg ikke kunne komme videre med nogle af de andre noveller, fordi det hele tiden spøjte og kaldte på mig. Til sidst satte jeg mig ved computeren og begyndte helt forfra. Jeg åbnede et ny dokument og forsøgte at få alt det væsentlige med. Så skrev jeg i flere timer uafbrudt i et rasende tempo, jeg glemte at spise og at se på tiden. Det var næsten midnat, da jeg var færdig. Teksten rummede både nogle af de ting, jeg havde skrevet i novellen og gav plads til alle mulige andre digressioner. Rammen var blevet chokket i tiden efter et overfald på gaden. Hovedpersonen er en forfatter, der ikke kan skrive på grund af det – som en sanger der mister stemmen. Det, syntes jeg, der var en pointe i.

Det var en kæmpe energiudladning. Jeg tænkte ikke en disse – formen gav sig selv. Inden jeg klappede computeren sammen, sendte jeg dokumentet til min redaktør, måske mest bare for at hun kunne opbevare det lidt for mig, for at det væk fra mit skrivebord, så jeg kunne skrive videre på den bog, jeg var i gang med. Men det kan også være en hjælp som forfatter til at forstå ens egen skrift at samle sig mod til at lade nogle fortrolige, gode læsere læse med på den ufærdige tekst undervejs.”

Så gik Thomas Korsgaard i seng i sikker forventning om, at hans redaktør Iben Konradi ville skrive tilbage, at historien nok ikke lige passede til samlingen af noveller. I stedet ringede hun straks næste morgen.

”Vi taler meget sjældent i telefon, så jeg tog den lidt overrasket og fik hendes stemme i røret. Hun så det ikke som en del af novellesamlingen, og det var jeg jo enig i, men til min overraskelse sagde hun så, at historien var meget tæt på færdig, og at den var et værk i sin egen ret,” fortæller han.

Skal du dø?

Mente I det er Thomas Korsgaards femte bog for voksne. Det er en kort roman om en ung mand, der bliver udsat for et overfald og om de psykiske følger, han oplever i tiden efter det. Med præcise, ordknappe og indføjte linjer giver romanen et indblik i oplevelsen af homofobi og diskrimination – og hvordan det er ikke at føle sig tryk i verden.

”Bogen begynder med et overfald en nat i Gothersgade og tiden derefter. ”Skal du dø,” bliver hovedpersonen antastet af nogle unge mænd. Og den linje runger igen og igen gennem hele bogen. Når jeg skriver, er det altid et spind af alt muligt. Både andres oplevelser, ting jeg har læst i avisen og så videre, men selvfølgelig også egne erfaringer med utrygge situationer, som har bundfældet sig i mig. Jeg tror desværre, at mange homoseksuelle har oplevet, at nogen har råbt noget i retning af ”Er du bøsse eller hva’?” i løbet af deres liv. Det er hyppigt brugt som skældsord, bare se på sportsverdenen.

Ligesom jeg tror, at mange af os kender dét at holde sin partner i hånden i det offentlige rum kan være en meget dilemmafyldt affære. Når fremmede råber ad en på gaden, er det svært at vide, om de bare er fulde og dumme, eller om deres aversion er så voldsom, at det ender med mere end tilråb. Det gør, at man nogle gange tænker på, om man orker at gå i byen bestemte steder eller tilrettelægger sin færden på en bestemt måde. Jeg kender f.eks. en transperson, som altid kommer til vores aftaler i en taxa. Jeg tænkte længe, ”hvor må du have mange penge” – indtil jeg forstod, at det var en måde at passe på sig selv, ikke at gøre sig selv mere udsat end nødvendigt. Det er en meget forståelig strategi, men jeg bliver ked af det, når jeg tænker på, at det er en utryghed, som mange LGBT+ personer lever med.”

Justitsministeriet anslår, at mellem 2.000 og 3.000 personer tilhørende seksuelle og kønsminoriteter hvert år udsættes for en hadforbrydelse i Danmark – halvdelen af disse sker i København. I 2021 modtog Rigspolitiet dog kun 102 anmeldelser om hadforbrydelser.

Priden er et frirum

”Efter priden i år cyklede jeg hjem og tænkte på en bekendt, som engang for mange år siden spurgte, *hvad helvede det karnevalsagtige skaberi skal til for, at det vel kun stigmatiserer homoseksuelle endnu mere med alt det glitter*. Jeg anede ikke, hvad jeg skulle svare, følte kun en udefinerbar ensomhed af den bemærkning,” fortæller Korsgaard:

”Men der på cyklen kom jeg i tanke om den her bog, som jeg lige havde sendt til tryk, og indså pludselig, at den på en måde er en del af et forsinket svar. Priden er vigtig, fordi den er et frirum, hvor vi er flertallet i et par dage. Den giver en følelse af tryghed i kroppen, som jeg tror, de fleste heteroseksuelle bor i, så at sige. Det er de få dage om året, hvor gaden er så fyldt af LGBT-folk, og man tør glemme risikoen for en dum kommentar, eller hvad der er værre. Jeg tænkte på cyklen, at jeg håber, at min bog kan forlænge dén følelse af fællesskab lidt. ”

Bogen skal stå for sig selv

I forbindelse med udgivelse af *Mente I det* har Thomas Korsgaard besluttet, at bogen må stå for sig selv, og at han ikke giver interviews.

”Når det går godt som forfatter, bliver man trukket mere og mere væk fra det egentlige; nemlig at sidde ved sit skrivebord til fordel for interviewforespørgsler og foredrag. Jeg er jo på mange måder lykkelig for, at det er sådan, men det er også ret opslidende. Så i erkendelse af, at jeg ikke kan være to steder på en gang, vil jeg lægge mit fulde fokus på det at skrive. Jeg skal gøre min novellesamling færdig, og derefter skal jeg direkte videre og i gang med en bog, som jeg vil gå gennem ild og vand for at forløse,” forklarer han.

Mente I det er en meget anderledes historie end noget, Thomas Korsgaard har skrevet før. Det er en bog om angst. Den er stresset og abrupt.

”Da jeg genlæste den i forbindelse med korrektoren, blev jeg helt stakåndet. Jeg kunne ikke være i det, det var som om, teksten smittede mig med sin ængstelighed og gav mig angst. Og angst for angst. På flere sider står en enkelt linje. Der er noget ved formen, som jeg synes har været den rigtige måde at udtrykke den frustration, man oplever, når man forsøger at finde orden i noget, hvor der ikke er orden. Bogen handler om at få et chok. Det forsøger jeg også at spejle helt ned i måden, den er skrevet på. Efter et chok kan man ikke sige ret meget, man er angst og bævrende og isolerer sig. Det er en meget kropslig oplevelse og egentlig også ret ubeskrevet i litteraturen. Litteraturen kan udvide normen. Gøre vores billede af mennesket og menneskelivet større. Vi kan blive bedre til at leve os ind i andre ved at læse. Indlevelse er en af de smukkeste evner, vi har som mennesker. Det vil jeg ønske, at denne bog ville kalde på i folk, deres indlevelse. Men uanset, så er det her en bog, der har gjort sit arbejde, hvis der bare er en enkelt person, som kan spejle sig i den oplevelse og finde trøst,” siger han.

Thomas Korsgaard (f. 1995) har skrevet romaner, noveller og børnebøger. Han debuterede med romanen *Hvis der skulle komme et menneske forbi* i 2017 og færdiggjorde i 2021 trilogien med *Man skulle nok have været der*. Serien har solgt mere end 300.000 eksemplarer og er solgt til udgivelse i flere lande. Korsgaard modtog i 2021 Otto B. Lindhardt-prisen for sit forfatterskab og vandt samme år De gyldne laurbær for *Man skulle nok have været der*.

Læs mere om bogen og Thomas Korsgaards forfatterskab på www.bog.dk